

[Tholstrup.]

er mere i kassen, end der er brug for til den almindelige drift, og må så selvfølgelig sælge papirerne på børsen, når der melder sig mangel i kassen, når de indtægter, der kommer fra de motorkørende, ikke kan dække de udgifter, der skal afholdes til vejenes udbygning.

Jeg har desuden et konkret tilfælde, som understreger nødvendigheden heraf. Det ærede medlem af det andet høje ting hr. Steffensen har lige været i vejdirektoratet angående en vej, som af vejdirektoratet blev godkendt som værende påkrævet og nødvendig. Han fik det svar: Vi har ingen penge til denne vej; kan De skaffe pengene, så kan De også få godkendt vejplanen. Det drejer sig om en vejovre i Vestjylland, som man altså i vejdirektoratet finder hensigtsmæssig, men man har ikke pengene. Hvad er så hele denne vejfond på de 300 mill. kr. blevet til, når pengene ikke findes? Så er det jo rigtigt, hvad jeg sagde under første behandling i går, at pengene er gået til noget andet. På denne måde bliver det den højtærede finansminister i stedet for vejdirektoratet, der får indflydelse på, hvilke veje der skal bygges, og hvilke veje der ikke skal bygges.

Jeg er altså absolut ikke tilfreds, heller ikke med den udtalelse af den højtærede finansminister, at pengene i vejfonden var lige så godt anbragt der som i nogen bank. Bankerne anbringer de penge, de får ind fra indskyderne eller aktionærerne, i rentebærende papirer eller tilgodehavender hos folk, der låner penge hos dem; men det er jo det, som jeg ønsker at vejfonden også skulle gøre, således at pengene bliver anbragt lige så godt, som hvis de var anbragt i en bank.

Kjeldgaard Iversen: Den højtærede finansminister har sikkert ret i sine betragtninger om, at lovgivning om indirekte skatter, forbrugsskatter, skal foregå indenfor et kort tidsrum, for at der ikke skal opstå mere forstyrrelse end højst nødvendigt i omsætningen. Når forholdet er det, er det imidlertid ganske simpelt nødvendigt, at man kun lovgiver om enkelte snævre områder ad gangen, for at lovgivningsmagten kan få lejlighed til at sætte sig ind i detaljerne og de eventuelle konsekvenser. Da man gennemførte dette lovkompleks i efteråret 1950, lavede man en bunke lovgivning vedrørende adskillige brancher på een gang, den gennemførtes på en weekend trods protester fra erhvervene, uden at man ville høre deres argumentation. Bagefter stod man med en lovgivning, der var teknisk

ufuldkommen og sjusket på mange forskellige måder, simpelthen en utilladelig form for lovgivning. Nu skulle man så have denne lovgivning forlænget. Vi har ialt til udvalgsarbejdet, efter at vi havde modtaget deputationer, haft ganske få timer til at behandle samtlige disse erhvervs forskellige sager og klager med det resultat, at man selvfølgelig ikke kunne sætte sig ind i dem og heller ikke gjorde det.

Nu siger den højtærede minister, at lædervarebranchens vanskeligheder hovedsageligt skyldes hudeprisernes stigning. Der er ingen tvivl om, at netop hudeprisernes stigning har været medvirkende til branchens store vanskeligheder; men det er netop en meget stærk grund til at afskaffe de skatter, der i forvejen hviler på lædervarebranchen, hvis man da ikke ønsker at ødelægge branchen helt. Mig bekendt kom hudeordningens bortfald først, efter at denne skat var gennemført, og det ville have været på sin plads, om man samtidig med at ophæve hudeordningen havde ophævet skatten på lædervarebranchen; så var der grund til at tro, at branchen kunne være kørt videre uden alt for store vanskeligheder.

Ministeren oplyser, at det kun er ganske få indenfor radiobranchen, der er gået i stykker på grund af beskattningen. Her tænker den højtærede minister udelukkende på de forretninger, der er meldt konkurs eller har standset forretningen i det hele taget; men jeg ved, at adskillige forretninger, der kun havde radio som bierhverv, som en lille del af deres omsætning, er ophørt med at have den omsætning, fordi de simpelthen ikke kan overkomme hele arbejdet med regnskabet til toldvæsenet.

Jeg nævnte i min tale kun to enkelte brancher, men man kunne med al mulig grund have nævnt alle de brancher, der havde repræsentanter hos os forleden dag, for de havde allesammen berettigede klager at anføre, og når man lagde dem sammen, gik de alle ud på, at skatterne nedbragte deres omsætning, satte dem i vanskeligheder, både likviditetsmæssigt og på anden måde, medførte beskæftigelsesvanskeligheder, truede med at ødelægge branchen som erhverv og fordyrede varerne. Det var hovedindtrykket, og de deputationer, der kom, kom fra erhvervene, som havde besværet men der kom ingen deputationer fra forbrugerne, som skal betale de meget høje varepriser. Der er ingen tvivl om, at det er forbrugerne, der må bære den allerværste del af lovgivningsresultatet.

Den højtærede minister oplyser intet om — og kan vel heller ikke gøre det —, hvilke